



Legenda spune că Dragobete era fiul unei femei pe nume Dochia, care se ocupa cu păstoritul oilor la munte. Într-o noapte, duhul muntelui s-ar fi îndrăgostit de această tânără și ar fi sărutat-o în somn. La nouă luni de la acel moment, Dochia a născut un băiat căruia i-a oferit numele de „Dragobete”.

La cumpăna dintre anotimpuri, atunci când pământul începe să se încălzească, dar încă mai sunt petice de zăpadă, când ziua devine mai lungă și frigul mai domol, românii sărbătoresc iubirea. Așa au ales ei să întâmpine primăvara – cu iubire. Iar aceasta e povestea Dragobetelui. Se spune că Dragobete era un tânăr focos și chipeș, care mergea prin sate și învăța mândrele și flăcăii tainele dragostei. Umblă vorba că acest tânăr ar fi fost chiar băiatul babei Dochia, cea cu nouă cojoace. În vechile legende se spune așa: cea de-a 24 zi a lui Făurar era începutul anului agricol și, în ziua aceasta anume, Dragobete oficia nunta tuturor animalelor. Iar fetele și băieții îndrăgostiți se întâlneau și ei tot pe 24 februarie pentru ca povestea lor de dragoste să țină tot anul, precum a necuvântătoarelor.

Dragobetele românilor are, desigur, corespondent și în alte culturi – tineri cu ochi scânteietori, deveniți protectori ai iubirii, sunt și în alte mitologii. La greci, tânărul purta numele de Eros, iar la romani, Cupidon. Despre numele flăcăului nostru (și, deci, al sărbătorii) nu se știe însă mare lucru. Etimologii și etnologii au încercat să ajungă la o concluzie, legând denumirea de o sărbătoare din calendarul creștin ortodox, „Aflarea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, care este tot pe 24 februarie. Se pare totuși că denumirea în slavă a sărbătorii este de Glavo-Obretenia, iar în timpul Evului Mediu, românii au adaptat-o și i-au spus „Vobritenia”, „Rogobete”, „Bragobete”, „Bragovete”. Numele de

Dragobete este atestat mai târziu, abia la finalul secolului al XVIII-lea, mai ales în Muntenia și Oltenia. Datorită asocierii sale cu începutul primăverii, dar și cu sărbătoarea religioasă, în unele zone ale țării, Dragobetele mai este cunoscut și sub denumirile de „Cap de primăvară”, „Granguru”, „Năvalnicul” sau „Sânt Ion de primăvară”.

Bătrânii spuneau că de Dragobete nu e bine să plângi, căci urma să fii supărat tot anul, iar fericirea o puteai găsi abia de Dragobetele următor. Iar pentru noroc, se spune că, sub nicio formă, băieții nu trebuie să supere fetele sau să le necăjească.

Flori de primăvară la icoană. Tradițiile merg mai departe, până în curțile gospodarilor: cu toate că în această zi erau interzise muncile câmpului, pentru spor și belșug stăpâna casei trebuie să deretice curtea. Atât doar – fără cusut, spălat sau alte treburi casnice. Și, tot pe 24 februarie, se spune că și păsările își găsesc perechea, iar cele călătoare sosesc înapoi și încep să își construiască un cuib. Și tot păsările curții sunt tratate cu mâncare mai bună decât în zilele obișnuite, fiind interzisă sacrificarea lor. Se mai spune că, pentru noroc în casă, primele flori de primăvară culese trebuie să așezate la icoană.

Colaj alcătuit de Col. ing. Dan Nicolae POINAR